

Des d'El Retiro

Pels pèls

Les enquestes, com quasi sempre, encertaren, però no del tot. El PSOE manté finalment la justíssima majoria absoluta, amb 176 diputats al Congrés, i això dóna, una vegada més, la raó a **Miguel Boyer, Carlos Solchaga** i els seus amics, que van ser els impulsors de la tesi de celebrar les eleccions en aquest moment, en compte d'esperar a final del mes de juny vinent. Els socialistes, però, han perdut vora 800.000 vots, tants com llocs de treball nous prometeren abans de les eleccions de 1982 i una mica menys que els més de 900.000 que ha guanyat la coalició Izquierda Unida (IU).

Ha estat una victòria, per als socialistes, pels pèls, ja que sols amb un diputat menys haurien perdut la majoria absoluta que han obtingut ara per tercera vegada consecutiva. Ha estat, doncs, una victòria pels pèls, però una gran victòria. El PSOE creuarà així l'equador simbòlic de 1992 — Jocs Olímpics de Barcelona, Cinquè Centenari del Descobriment d'Amèrica i Acta Única Europea— governant en solitari, sense necessitat de pactes de govern o legislatura, i fent, al bell mig d'aquests fastuosos esdeveniments, una forta campanya electoral prèvia per tal d'intentar no sols mantenir, sinó fins i tot ampliar, la majoria absoluta al Parlament. Aquesta és la conclusió més important d'aquestes eleccions, que no seria just considerar en segon lloc, malgrat la importància que han tingut uns altres moviments de l'electorat. Miguel Boyer, en certa manera president del govern en l'ombra, ha mostrat una vegada més, en aconsellar l'avanç de les eleccions, la seua visió política. Aquesta majoria absoluta dels socialistes, aquesta victòria rodona però pels pèls, és una victòria de Miguel Boyer.

En segon lloc, s'ha de considerar la importantíssima pujada, esperada i anunciada per les enquestes, de la coalició Izquierda Unida de **Julio Anguita, Pablo Castellano** i **Cristina Almeida** que, amb 17 diputats, es converteix en la quarta força política del Parlament espanyol, immediatament després de Convergència i Unió i per davant del CDS i els seus 14 diputats. IU està convertint-se, i ràpidament pel que sembla, en la bandera d'una esquerra de caire socialdemòcrata davant de la política clarament dretana en matèria econòmica del partit socialista.

Si el Centro Democrático y Social de l'ex-president **Adolfo Suárez**, duc de Cebreros, haguera obtingut la clara pujada que li atorgaven algunes enquestes, hauria estat sens dubte un triomf de la seua oportunista campanya electoral. No ha estat així perquè ha perdut cinc dels 19 diputats que obtingué el 1986. L'oportunista campanya del duc, amb tres mesos de mili i lloguers de pisos a 40.000 pesse-

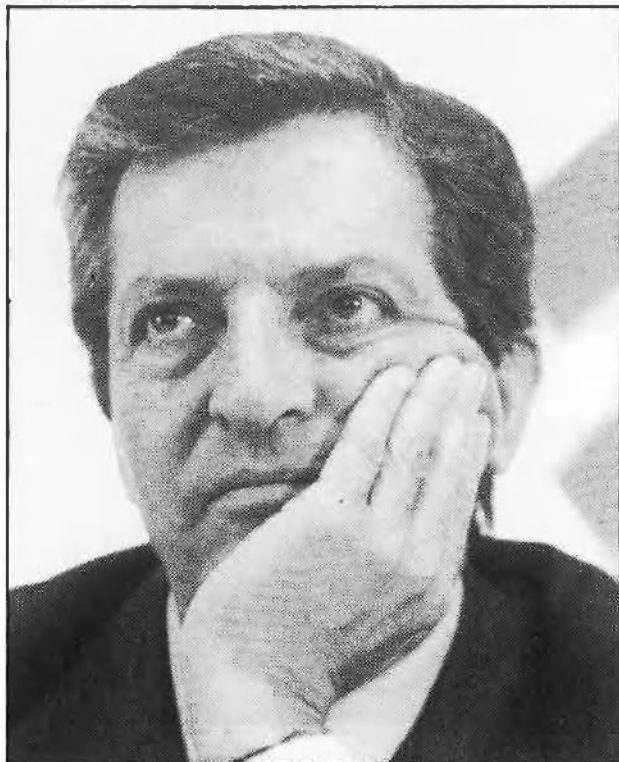
Boyer no anava errat.

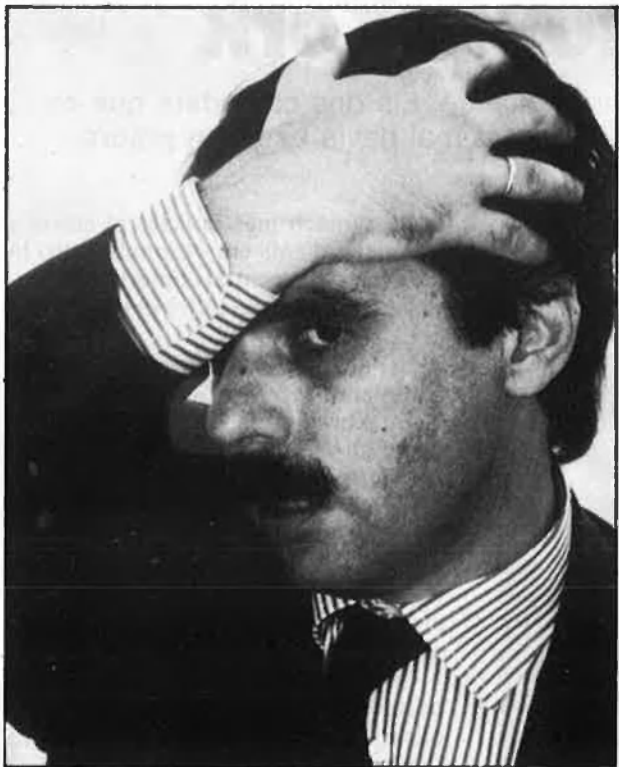
Anguita: la demostració dels vasos comunicants.

Manuel Muñoz

Suárez, per avall.

Aznar, lluny encara de ser l'alternativa.

tes al mes —a Madrid, és clar— no se l'ha creguda massa gent. Si que és en bona part un èxit de campanya, pel que sembla, el resultat d'IU. La coalició replegava els fruits de la vaga general del 14 de desembre passat i de presentar-se com a alternativa d'esquerra responsable al govern de **Felipe González**. Però també sembla haver tingut una contribució important la imatge, acuradament presentada per IU, de moviment polític cap al qual viatgen els socialistes de bona voluntat que decideixen abandonar el PSOE. L'anunci públic de l'entrada de **Francisco Bustelo** en IU, després de deixar el PSOE; la presència de **Luis Gómez Llorente** en un míting de la coalició; el grup de militants que passarà del Partit dels Socialistes de Catalunya-PSOE a Iniciativa per Catalunya (versió d'IU al Principat), o les declaracions del secretari general d'UGT, **Nicolàs Redondo**, el darrer dia de campanya, en el sentit que hi havia una opció política que recollia les reivindicacions dels sindicats, han estat els elements més importants per a construir aquesta imatge de socialdemocràcia de debò.

Els vasos comunicants

D'aquesta manera i a la vista del resultat, **Julio Anguita** ha fet amb les eleccions una demostració pràctica en la política de la teoria física dels vasos comunicants. Malgrat que el vice-president del govern, **Alfonso Guerra**, no ho vol reconèixer, el transvasament de sufragis del PSOE a IU és molt evident, encara que la coalició no sols ha replegat aquests vots. Són 800.000 els vots perduts pel PSOE i són 900.000 els guanyats per IU. A més, els personatges públics que han abandonat el PSOE i han decidit marxar cap a una altra formació estan ara a IU, com és el cas d'Alonso Puerta i Pablo Castellano. El moviment del vot és, aquesta vegada, claríssim.

I si Anguita pot estar ben content, qui també ha obtingut un resultat com per a estar-ho és **José María Aznar**, el candidat del Partido Popular de don **Manuel Fraga**, que ha aconseguit, per primera vegada, ultrapassar el famós *sostre* electoral de l'ex-ministre gallec, almenys en nombre de diputats, ja que ha pujat de 105 a 106. Això és molt important per a la consolidació de l'ex-president de Castella i Lleó com a successor de Fraga al capdavant del partit (és el que mana, ja se sap) i com a candidat a la presidència del govern. Fins ací, bé. Una altra cosa és dir, com fa Aznar, que el PP és l'alternativa de govern al PSOE. Això està almenys molt lluny, encara.

La resta és manteniment de la representació de CiU; la davallada d'Herri Batasuna, que passa de cinc a quatre diputats, l'aparició d'Eusko Alkartasuna i el Partido Andalucista al Congrés, amb dos diputats cadascú, i la pujada a València de **Bisente** i els seus amics —grans intel·lectuals, ja se sap— d'un a dos diputats. Millor no parlar-ne. □